

ষষ্ঠ অধ্যায় উপসংহাৰ

ভাৰতীয় সাহিত্যতো চুটিগল্পৰ জন্ম হয় ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষৰ ফালে। গল্প সাহিত্যৰ প্ৰাচীন চহকী পৰম্পৰা থাকিলেও পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ ফলস্বৰূপেহে ভাৰতীয় আঞ্চলিক ভাষাৰ সাহিত্যসমূহত চুটিগল্পই জন্ম গ্ৰহণ কৰে। উৰিয়া সাহিত্যত ফকিৰ মোহন সেনাপতিৰ হাতত, বঙলা সাহিত্যত ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ হাতত, মাৰাঠী সাহিত্যত হৰি নাৰায়ণ আপ্তেৰ হাতত চুটিগল্পৰ জন্ম হয়। তামিল সাহিত্যত বিংশ শতিকাৰ প্ৰথম দশকত ভি ভি এছ আয়াৰৰ হাতত আধুনিক চুটিগল্পৰ উদ্ভৱ হয়। অসমীয়া সাহিত্যত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ হাতত চুটিগল্পই জন্ম লাভ কৰে। হিন্দী সাহিত্যৰ চুটিগল্প ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰত কেইবাজনো সাহিত্যিকৰ নাম ল'ব পাৰি যদিও প্ৰেমচন্দৰ হাততহে আধুনিক চুটিগল্পই প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে।

অসমীয়া সাহিত্যত জোনাকী কাকতৰ বুকুত বেজবৰুৱাই প্ৰথম অসমীয়া চুটিগল্প *সেউতী* প্ৰকাশ কৰে। *জোনাকী*তে গল্প লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰা বেজবৰুৱাই *বাঁহীৰ* শেষ স্তৰলৈকে গল্প লিখিছিল। তেওঁৰ চাৰিখন গল্পসংকলনত মুঠ ৬৭টা গল্প প্ৰকাশ পায়। বেজবৰুৱাৰ গল্প সংকলন *সুৰভি*, *সাধুকথাৰ কুকি* আৰু *জোনবিৰি* তেওঁৰ জীৱনকালতে প্ৰকাশ পায়। *কেহেঁকলি* বেজবৰুৱাৰ মৃত্যুৰ পিছতহে প্ৰকাশ হয়। বেজবৰুৱাৰ গল্পৰ বিষয়বস্তু তেওঁ চয়ন কৰিছিল সমসাময়িক সমাজৰ পৰা। অসম, কলিকতা আৰু উৰিষ্যাৰ সমাজ আৰু ব্যক্তিগত জীৱনৰ অভিজ্ঞতাক আধাৰ ৰূপে লৈ বেজবৰুৱাই গল্প ৰচনা কৰিছিল।

বেজবৰুৱাৰ গল্পৰ চৰিত্ৰবোৰ আছিল বাস্তৱ জীৱনৰ ওচৰ চপা। তেওঁ সমসাময়িক

সমস্যাৰ পৰাই চৰিত্ৰবোৰ বুটলি লৈছিল। বেজবৰুৱাই *টাইপ* আৰু *গতিশীল* দুয়োবিধ চৰিত্ৰ সৃষ্টি কৰিছিল। তেওঁৰ *টাইপ* চৰিত্ৰবোৰে অসমীয়া সমাজৰ বিশেষ একশ্ৰেণীৰ লোকৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। ইংৰাজৰ শাসনকালত নিজা ভাষা, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি পাহৰি, নকল চাহাব হ'বলৈ ওলোৱা কিছুমান লোকৰ কাৰ্যকলাপক ব্যঙ্গ কৰি বেজবৰুৱাই এই শ্ৰেণীৰ চৰিত্ৰ অংকন কৰিছিল। বেজবৰুৱাই বাপিৰাম (*বাপিৰাম*), ভদৰী (*ভদৰী*), পাতমুগী (*পাতমুগী*), সুকুমাৰ (*মুক্তি*) আদিৰ দৰে বাস্তৱ জীৱনৰ ওচৰ চপা গতিশীল চৰিত্ৰও অংকন কৰিছে।

বেজবৰুৱাৰ সকলো গল্পৰে কলা-কৌশল একে নহয়। তেওঁৰ ব্যঙ্গধৰ্মী আৰু হাস্যৰসাত্মক গল্পসমূহত আধুনিক চুটিগল্পৰ সকলো লক্ষণ ফুটি উঠা নাই। কিয়নো এই শ্ৰেণীৰ গল্পৰ মাজেৰে সমাজ সংস্কাৰক বেজবৰুৱাই ভূমুকি মাৰিছিল। কিন্তু *মুক্তি*, *পাতমুগী*, *বাপিৰাম*, *ধোঁৱাখোৱা* আদি গল্পত চুটিগল্পৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বুলি বিবেচিত প্ৰায়বোৰ বৈশিষ্ট্য প্ৰকাশ পাইছে।

বেজবৰুৱাৰ সাহিত্যৰ অন্যান্য শাখাবোৰৰ দৰে গল্পৰ গদ্যও শক্তিশালী। তেওঁ বিভিন্ন গল্পত সাধুকথাধৰ্মী, বৰ্ণনাত্মক, ব্যঙ্গাত্মক আদি ভিন ভিন বৰ্ণনা ৰীতি ব্যৱহাৰ কৰিছে। বেজবৰুৱাৰ কেইবাটাও গল্পৰ আৰম্ভণি আৰু পৰিসমাপ্তি সাধুকথাৰ দৰে। তেওঁৰ বাক্য ৰীতি সৰল আৰু জতুৱা ঠাঁচ যুক্ত। গল্পত তেওঁ তৎসম, অৰ্ধ তৎসম, তদ্ভৱ, দেশী, বিদেশী সকলো প্ৰকাৰৰ শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিছে, চৰিত্ৰানুকূল ভাষা ব্যৱহাৰত বেজবৰুৱা অভ্যস্ত।

বেজবৰুৱাৰ গল্পত ইংৰাজ শাসনাধীন ভাৰতৰ সমাজ জীৱনৰ বাস্তৱ চিত্ৰ প্ৰতিফলিত হৈছে। ঔপনিৱেশিক শাসন ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তনৰ ফলত সমাজত যিবোৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছিল, সেই সমস্যাবলীয়ে তেওঁৰ গল্পত স্থান পাইছে। সেই সময়ত অসমীয়া সমাজত প্ৰচলন হৈ

থকা বীতি-নীতি, কু-সংস্কাৰ, অন্ধবিশ্বাসৰ চিত্ৰও তেওঁৰ গল্পত প্ৰতিফলিত হৈছে। বেজবৰুৱাৰ গল্পত অসমীয়া গাঁৱলীয়া আৰু নগৰীয়া দুয়োখন সমাজৰ বিসংগতি আৰু অধঃপতনৰ চিত্ৰ নিখুঁতভাৱে ফুটি উঠিছে।

বেজবৰুৱাই ৰচনা কৰা সকলোবোৰ গল্প চুটিগল্প হিচাপে সাৰ্থক সৃষ্টি নহ'লেও অসমীয়া চুটিগল্পৰ জন্মদাতা ৰূপে তেওঁৰ স্থান সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত স্মৰণীয় হৈ থাকিব।

হিন্দী চুটিগল্পৰ অপ্ৰতিদ্বন্দ্বী লেখক মুন্সী প্ৰেমচন্দৰ *সৰস্বতী* পত্ৰিকাত প্ৰকাশ পোৱা প্ৰথম চুটিগল্প *সোঁতা*। হিন্দী ভাষাত লিখিবলৈ লোৱাৰ আগতে প্ৰেমচন্দে উৰ্দুত ভালেমান গল্প ৰচনা কৰিছে। প্ৰেমচন্দে তিনিশতকৈয়ো অধিক চুটিগল্প ৰচনা কৰিছে। *মানসৰোৱৰ* নামৰ গ্ৰন্থ সংকলনৰ আঠটা খণ্ডত তেওঁৰ সমগ্ৰ গল্প সংকলিত হৈছে।

প্ৰেমচন্দে তেওঁৰ গল্পৰ বিষয়বস্তু সমসাময়িক ভাৰতীয় হিন্দী ভাষা ক্ষেত্ৰখনৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিছিল। গাঁৱলীয়া জীৱনৰ চিত্ৰ তেওঁ যিমান সুন্দৰকৈ অংকন কৰিছিল সিমান সুন্দৰকৈ নগৰীয়া জীৱনৰ চিত্ৰও আঁকিছিল। প্ৰেমচন্দে সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক দুয়োটা বিষয়বস্তুৰে গল্প নিৰ্মাণ কৰিছিল। ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ বিভিন্ন দিশক বিষয়বস্তু ৰূপে লৈ তেওঁ *সমৰযাত্ৰা*, *তাৱান*, *সুহাগ কী শাৰী* আদি গল্প ৰচনা কৰিছে। সেই সময়ৰ সমাজত প্ৰচলিত জাত-পাত, ধৰ্ম-অধৰ্ম, শুচি-অশুচিৰ বিচাৰ আৰু নিৰক্ষৰতাই সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনলৈ দুৰ্যোগ নমাই আনিছিল, প্ৰেমচন্দে এই দিশবোৰক বিষয় ৰূপে লৈ ভালেমান গল্প ৰচনা কৰিছে। কৃষক জীৱনৰ দুৰৱস্থা, মহাজনৰ শোষণ আৰু ভাঙিবলৈ ধৰা পৰিয়ালবোৰো তেওঁ গল্পৰ বিষয়বস্তু আছিল। প্ৰেমচন্দে তেওঁৰ গল্পত মাজে সময়ে এজন সংস্কাৰকৰ ৰূপত অৱতীৰ্ণ হৈছে; সেয়ে তেওঁৰ গল্পত ব্যঙ্গও পৰিলক্ষিত হয়।

প্ৰেমচন্দৰ গল্পত চৰিত্ৰ চিত্ৰণত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা দেখা যায়। প্ৰেমচন্দৰ ভালেমান গল্প কোনো চৰিত্ৰৰ নামেৰে নামকৰণ কৰিছে। তেওঁ চৰিত্ৰবোৰক স্বাধীনভাৱে বিকাশ

হ'বলৈ এৰি দিছিল। ভাৰতীয় হিন্দী ভাষা ক্ষেত্ৰখনৰ কৃষিখণ্ডৰ শোষক আৰু শোষিত শ্ৰেণীৰ অনেক চৰিত্ৰ প্ৰেমচন্দে আন্তৰিকতাৰে অংকন কৰিছে। অৱশ্যে তেওঁৰ গল্পত কোনো এটা শ্ৰেণীক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা টাইপ চৰিত্ৰও দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই চৰিত্ৰবোৰৰ জৰিয়তে তেওঁ সমসাময়িক কিছুমান বিশেষ লোকক ব্যঙ্গ কৰিছে। প্ৰেমচন্দে কেইটামান ঐতিহাসিক চৰিত্ৰও অংকন কৰিছে। এই চৰিত্ৰসমূহত তেওঁ অতীত বুৰঞ্জীৰ শৌৰ্য-বীৰ্য আৰোপ কৰিছে।

প্ৰেমচন্দৰ সকলো গল্পৰ নিৰ্মাণ কৌশল একে নহয়। প্ৰেমচন্দৰ কিছুমান গল্প ভাৱাত্মক, প্ৰচাৰধৰ্মী আৰু আদৰ্শাত্মক। এক শ্ৰেণীৰ গল্প উপদেশাত্মক; এইবোৰ গল্পৰ নিৰ্মাণশৈলী উচ্চ মানৰ নহয়। কিন্তু *পুসকী ৰাত*, *নশা*, *বড়ে ভাই চাহব*, *কফন*, *শতৰঞ্জকে খিলাড়ী* আদি প্ৰেমচন্দৰ উচ্চ মানৰ গল্প। এইবোৰ গল্পত চুটিগল্পৰ বিশিষ্ট লক্ষণসমূহ সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পাইছে।

প্ৰেমচন্দৰ গল্পৰ বৰ্ণনাৰীতি মূলতঃ বৰ্ণনাত্মক। মাজে মাজে সাধুকথাধৰ্মী, সমালোচনাত্মক আৰু ব্যঙ্গাত্মক ৰীতিও গ্ৰহণ কৰিছে।

গল্পৰ ভাষা ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰেমচন্দে বিশেষ সফলতা লাভ কৰিছে। তেওঁ পৰিৱেশ, কাহিনী আৰু চৰিত্ৰ অনুযায়ী বিভিন্ন ভাষাশৈলী ব্যৱহাৰ কৰিছে। প্ৰেমচন্দৰ গল্পত কেতিয়াবা উৰ্দু মিশ্ৰিত হিন্দী, কেতিয়াবা ফাৰ্চী মিশ্ৰিত হিন্দী, কেতিয়াবা হিন্দুস্তানী কেতিয়াবা সংস্কৃত মিশ্ৰিত হিন্দী আৰু কেতিয়াবা প্ৰান্তীয় আৰু প্ৰাদেশীক শব্দৰ সুন্দৰ সমন্বয়ে বিশেষ ভাষাশৈলী নিৰ্মাণ কৰিছিল। তেওঁৰ ভাষা ফকৰা-যোজনা আৰু জতুৱা ঠাঁচৰে সমৃদ্ধ।

প্ৰেমচন্দ আছিল সমাজ সচেতন গল্পকাৰ, সেয়ে তেওঁৰ গল্পত সমসাময়িক সমাজৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, সামাজিক আৰু ধৰ্মীয় আটাইবোৰ দিশ প্ৰতিফলিত হৈছে।

প্ৰেমচন্দ্ৰৰ গল্পত ইংৰাজ ঔপনিৱেশিকতাই সৃষ্টি কৰা সমস্যাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। স্বাধীনতা আন্দোলনৰ বিভিন্ন দিশৰ চিত্ৰ তেওঁ কেইবাটাও গল্পত প্ৰতিফলিত কৰিছে। প্ৰেমচন্দ্ৰৰ সমসাময়িক সমাজত ঔপনিৱেশিক শাসনৰ সুযোগ গ্ৰহণ কৰি জন্ম লোৱা মধ্যবিত্ত শ্ৰেণী আৰু মহাজন, ঠাকুৰ, শেঠ আদি ধনী শ্ৰেণীয়ে সাধাৰণ কৃষক আৰু মজদুৰ শ্ৰেণীক কেনেকৈ শোষণ কৰিছিল সেই চিত্ৰ তেওঁৰ গল্পত বাস্তৱ ৰূপত প্ৰকাশ পাইছে। জাত-পাত আৰু ধৰ্ম-অধৰ্মৰ নামত সাধাৰণ শ্ৰেণীক উচ্চ শ্ৰেণীৰ লোকে কৰা অমানুষিক শোষণ আৰু অত্যাচাৰৰ মৰ্মস্পৰ্শী চিত্ৰণ প্ৰেমচন্দ্ৰৰ *সদগতি*, *ঠাকুৰ কা কুঁৱা*, *মন্দিৰ* আদি গল্পৰ মাজেৰে দেখিবলৈ পোৱা যায়। সংযুক্ত পৰিয়ালৰ ভাঙোনৰ চিত্ৰও প্ৰেমচন্দ্ৰৰ গল্পৰ মাজেৰে প্ৰতিফলিত হৈছে।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দ্ৰৰ গল্পৰ মাজত ভালেমান দিশত সাদৃশ্য আৰু বৈসাদৃশ্য পৰিলক্ষিত হয়। বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দ্ৰ দুয়োজন আছিল ভাৰতীয় সাহিত্যৰ নৱজাগৰণৰ সৃষ্টি। দুয়োজনৰে গল্প ৰচনাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য আছিল সমাজ সংস্কাৰ। সেয়ে দুয়োৰে গল্পৰ মাজত ভালেমান দিশত সাদৃশ্য পৰিলক্ষিত হয়। বেজবৰুৱাৰ তুলনাত প্ৰেমচন্দ্ৰৰ গল্পৰ সংখ্যা সৰহ। সেয়ে তেওঁৰ গল্পৰ বিষয়বস্তুৰ পৰিসৰ বেজবৰুৱাতকৈ কিছু বিস্তৃত।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দ্ৰৰ গল্পত সমাজৰ এক শ্ৰেণীৰ লোকৰ কিছুমান হাস্যকৰ কাৰ্য-কলাপক গল্পৰ বিষয়বস্তু ৰূপে গ্ৰহণ কৰা হৈছে। উভয়ে নিজৰ নিজৰ দেশৰ বুৰঞ্জীৰ আধাৰতো গল্প ৰচনা কৰিছিল। সমসাময়িক ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু ধৰ্মীয় পৰিস্থিতিকো তেওঁলোকে গল্পৰ বিষয়বস্তু ৰূপে গ্ৰহণ কৰিছিল।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দ্ৰে তেওঁলোকৰ গল্পত চৰিত্ৰ চিত্ৰণত অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ ভালেমান গল্প চৰিত্ৰ প্ৰধান। এই গল্পসমূহ প্ৰায়ে চৰিত্ৰৰ নামেৰে

নামকৰণ হৈছে। বেজবৰুৱাৰ *মলক গুইন গুইন*, *ভোকেদ্ৰ বৰুৱা*, *বাপিৰাম*, *পাতমুগী*, *ললিতী কাকতী*, *প্ৰেমচন্দৰ কুসুম*, *মিচ্ পদ্মা*, *বিয়াসত কা দীৱান*, *বড়ে ভাই সাহব*, *লৈলা*, *সুহাগী* আদি এইক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দে সমাজৰ বিশেষ একশ্ৰেণী লোকৰ চৰিত্ৰক ব্যঙ্গ কৰি তেওঁলোকৰ গল্পৰ টাইপ চৰিত্ৰসমূহ ৰচনা কৰিছিল। দুয়োজনে তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষৰ সমাজৰ পৰা গল্পৰ চৰিত্ৰবোৰ বুটলি লৈছিল। পুৰুষ চৰিত্ৰৰ তুলনাত দুয়োজনৰে নাৰী চৰিত্ৰসমূহ অধিক সৎ আৰু সহনশীল। তেওঁলোকৰ গল্পত পৰম্পৰাগত আৰু আধুনিক দুয়ো প্ৰকাৰৰ নাৰী চৰিত্ৰই স্থান পাইছে। পৰিস্থিতিৰ বিৰুদ্ধে উভয়েৰে নাৰী চৰিত্ৰই বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰিছে। এই দিশত বেজবৰুৱাৰ *ললিতী (ললিতী কাকতী)* আৰু প্ৰেমচন্দৰ *কুসুম (কুসুম)* চৰিত্ৰ দুটাৰ সাদৃশ্য মন কৰিবলগীয়া।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দৰ গল্পৰ কলা-কৌশলৰ মাজতো সাদৃশ্য দেখা যায়। প্ৰেমচন্দ আৰু বেজবৰুৱা দুয়োৰে সকলো গল্পৰ নিৰ্মাণ কৌশল একে নহয়। দুয়োৰে ভালেমান গল্প ব্যঙ্গ প্ৰধান। ব্যঙ্গই কেতিয়াবা কেতিয়াবা হাঁহিৰ খোৰাক যোগোৱাৰ উপৰিও কিছুমান গল্পত ক্ষোভ আৰু কৰুণাৰো উদ্ৰেক কৰে। বেজবৰুৱাৰ *ভদৰী*, *মুক্তি*, *ধোঁৱাখোৱা*, *পাতমুগী*, *কন্যা* আদিৰ দৰে প্ৰেমচন্দৰো *পুস কী ৰাত*, *নশা*, *বড়ে ভাই সাহব*, *কফন*, *ঠাকুৰ কা কুঁৱা* আদি গল্পৰ নিৰ্মাণ ৰীতিত আধুনিক চুটিগল্পৰ ভালেমান বৈশিষ্ট্য ফুটি উঠিছে।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দৰ গল্পত প্ৰতিফলিত সামাজিক চিত্ৰৰো সাদৃশ্য দেখিবলৈ পোৱা যায়। বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দৰ গল্পত দুয়োখন সমাজৰে কিছুমান উমৈহতীয়া বৈশিষ্ট্য ফুটি উঠিছে। পৰাধীন ভাৰতৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু ধৰ্মীয় দিশৰ বিভিন্ন সমস্যা দুয়োৰে গল্পত প্ৰতিফলিত হৈছে। বিশেষকৈ উভয়ে সমসাময়িক সমাজত ইংৰাজ

ঔপনিবেশিক শাসন ব্যৱস্থাৰ কুফলসমূহ তেওঁলোকৰ গল্পত প্ৰতিফলিত কৰিছে। উচ্চ শ্ৰেণীৰ লোকৰ দ্বাৰা নিম্নশ্ৰেণীৰ লোকক কৰা দমন আৰু শোষণৰ চিত্ৰও তেওঁলোকৰ গল্পত প্ৰতিফলিত হৈছে। ভাৰতীয় সমাজত নাৰীয়ে ভোগ কৰি অহা নানান সমস্যাৰ চিত্ৰও উভয়ে দাঙি ধৰিছে। বাল্যবিবাহ, যৌতুক প্ৰথা, বিধৱা সকলৰ সুৰক্ষাহীনতাৰ চিত্ৰও তেওঁলোকৰ গল্পৰ জৰিয়তে প্ৰতিফলিত হৈছে।

বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দ দুটা ভিন ভিন আঞ্চলিক ভাষাৰ সাহিত্যিক। দুয়োজন দুখন বেলেগ সমাজৰ প্ৰতিনিধি। দুয়োৰে অঞ্চলৰ ভৌগোলিক পৰিৱেশ, সামাজিক-সাংস্কৃতিক ব্যৱস্থা সুকীয়া সুকীয়া। হিন্দী ভাষী ক্ষেত্ৰত অসমৰ তুলনাত জাত-পাত, উচ্চ-নীচৰ বিচাৰ, ঠাকুৰ-মহাজনৰ শোষণ, প্ৰৰঞ্জন অধিক। সেই অঞ্চলত ছোৱালীতকৈ ল'ৰা সন্তানৰ প্ৰতি অধিক দুৰ্বলতা দেখা যায়। নাৰীৰ সামাজিক মৰ্যদাও ভিন্ন। সেয়ে প্ৰেমচন্দৰ গল্পত বেজবৰুৱাতকৈ বিষয়বস্তু আৰু সামাজিক চিত্ৰণত ভালেমান দিশত ভিন্নতা দেখা পোৱা যায়। সেইদৰে অসমৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখন যথেষ্ট চহকী; সেইবাবে বেজবৰুৱাৰ গল্পত সাংস্কৃতিক দিশৰ অধিক প্ৰতিফলন ঘটা দেখা যায়।

সাহিত্যত লেখকৰ ব্যক্তিত্ব আৰু জীৱন দৰ্শনো প্ৰকাশ পায়। বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দৰ গল্পত দুয়োৰে ব্যক্তিত্ব আৰু জীৱন দৰ্শন প্ৰকাশ পাইছে। বেজবৰুৱাই ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনত সক্ৰিয়ভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰা নাছিল। তেওঁৰ বাবে ৰাজনৈতিক স্বাধীনতাতকৈ সাংস্কৃতিক স্বাধীনতাহে অধিক জৰুৰী আছিল। সেয়ে তেওঁ স্বাধীনতা আন্দোলনক বিষয়বস্তু ৰূপে লৈ কোনো গল্প ৰচনা কৰা নাই। কিন্তু প্ৰেমচন্দ নিজে ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ এগৰাকী সক্ৰিয় কৰ্মী আছিল। সেইবাবে তেওঁৰ গল্পত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ বিভিন্ন দিশৰ চিত্ৰ প্ৰতিফলিত হৈছে।

প্ৰেমচন্দ আৰু বেজবৰুৱাই নিজৰ নিজৰ আঞ্চলিক সাহিত্যলৈ যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়াই গৈছে। দুয়ো অসমীয়া আৰু হিন্দী সাহিত্যৰ দুটা যুগক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। সেয়ে তেওঁলোকৰ সাহিত্যত আঞ্চলিক বৈশিষ্ট্যৰ প্ৰকাশ ঘটিছে যদিও উভয়ৰে ৰচনাত ভাৰতীয় আদৰ্শ আৰু চিন্তাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। তেওঁলোকৰ গল্পৰ মাজেৰে ভাৰতীয় দৰ্শনৰ প্ৰভাৱ, জাতীয়তাবাদ বা জাতীয় চেতনা, প্ৰগতিবাদ, সমাজ সচেতনতা আৰু সৌন্দৰ্য তত্ত্বৰ প্ৰকাশ আদি উমৈহতীয়া বৈশিষ্ট্যসমূহ প্ৰকাশ পাইছে।

ভাৰতৰ অন্যান্য ভাষাৰ সাহিত্য যেনে বঙলা, উৰিয়া, মাৰাঠী, তামিল, তেলেগু আদিৰ সৈতে অসমীয়া আৰু হিন্দী সাহিত্যক প্ৰগতিৰ বাটত আগুৱাই নিবলৈ বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দে আগবঢ়োৱা অৱদান উল্লেখযোগ্য। বিশেষকৈ ভাৰতীয় দুটা আঞ্চলিক ভাষাত আধুনিক চুটিগল্পৰ প্ৰতিষ্ঠাতা ৰূপে তেওঁলোক সদায় অমৰ হৈ থাকিব।

আমাৰ আশা লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা আৰু প্ৰেমচন্দৰ চুটিগল্পৰ তুলনামূলক অধ্যয়নে অসমীয়া তুলনামূলক সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত কিছু হ'লেও অৰিহণা আগবঢ়াব আৰু অদূৰ ভৱিষ্যতে বেজবৰুৱাৰ অন্য ৰচনাৰাজিৰো তুলনামূলক অধ্যয়ন অথবা অসমীয়া অন্যান্য লেখকসকলৰ সৈতে ভাৰতীয় ভিন ভিন ভাষাৰ সাহিত্যিকৰ সাহিত্যৰ তুলনামূলক অধ্যয়নত এই গৱেষণা কৰ্মই উত্তৰসুৰী গৱেষকসকলক পথ প্ৰদৰ্শনত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব।